

творчій лабораторії. Ю.А.Макушін каже: «Натхнення - муза вередлива. Її можна дуже довго чекати. Тому потрібно брати себе в руки і творити».

Список використаних джерел:

1. Аров Б. Акварели родного города: о Николаеве и николаевцах... / Б. Аров. – Николаев, 2002. – С. 159 – 163.
2. Макушин Юрій Андрійович : [біогр. довідка, репрод. карт.] // Художники Миколаївщини : 40 років на творчій ниві / Миколаївська обласна організація національної спілки художників України ; [упоряд. О. К. Приходько]. – Миколаїв : Видавець Шамрай П. М., 2013. – С. 44-45.
3. Сапак, Н. Мыслить и творить : [творчество Юрия Макушина] / Н. Сапак // Соборная улица. – 2015. – № 3/4. – С. 127–130.
4. Северина Л.А. Николаев и Макушины: Экскурсия по городу. Издательство НУК, - Николаев, 2009.
5. Январев, Э. И. Служенье муз : [о семье скульпторов Макушиных] / Э. И. Январев // На изломе времени – Николаев : Возможности Киммерии, 1999. – С. 140-141.

Волкова О.В.,

студентка факультету мистецтв ВП
«Миколаївська філія КНУКіМ»

Науковий керівник: Гашенко К.І.
викладач кафедри хореографії ВП
«Миколаївська філія Київського
національного університету культури і
мистецтв», м. Миколаїв

КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА ТА СУЧАСНЕ СУСПІЛЬСТВО

У сучасному суспільстві створена і функціонує складна, високорозвинена система духовного виробництва, яка забезпечує поширення і споживання культурних цінностей, їх зберігання і передачу. Вона впливає на виробничу, економічну, соціальну і політичну сферу людського життя, в свою чергу, перебуваючи під їх впливом. [1]

Практична значущість системи духовного виробництва для сучасного суспільства проявляється в тому, що у всіх країнах сучасного світу держава керує культурними процесами як за допомогою відповідного законодавства, так і з використанням фінансових, економічних, адміністративних і політичних засобів. У сучасних країнах існують закони, які регламентують діяльність системи освіти та науки, роботу засобів масової інформації, охорону культурної спадщини, охорону авторських прав як у сфері науково-технічної, так і художньої творчості. Законодавчо регламентується право окремої людини і груп людей на задоволення їх культурних потреб.

Формування культурної політики, створення відповідних організаційних форм і законодавчої бази має починатися з визначення її концептуальних основ. Це завдання науковців, але воно має суто практичну мету – окреслити сферу застосування культурної політики, ті сегменти реальності, де політичний вплив був би доцільним і відповідав би суспільним інтересам. З урахуванням цих інтересів необхідно також розмежувати сфери відповідальності за культурний розвиток і збереження культурної спадщини держави і громадянського суспільства, центру і регіонів. [3]

Застаріла концепція культури, що лежить в основі сучасної культурної політики, призводить до того, що поза увагою державних органів (які відповідають за культурну сферу, насамперед Міністерство культури) знаходиться багато явищ і процесів, які в країнах Європи відносяться до культурних галузей.

Далекою від досконалості є правова база охорони культурної спадщини. Зокрема, на законодавчому рівні існує конфлікт інтересів між суб'єктами містобудування, з одного боку, і суб'єктами дослідження, охорони та популяризації культурної спадщини, з іншої. Це становить серйозну загрозу для нерухомих об'єктів національного культурного надбання, збереження автентичності історичних культурних ландшафтів, їх туристичного потенціалу. [2]

Визначальну роль у виробленні сучасної культурної політики відіграє ЮНЕСКО - Організація Об'єднаних Націй з питань освіти та культури. ЮНЕСКО при визначенні принципів культурної політики виходить з широкого розуміння культури як сукупності "яскраво виражених рис, духовних і матеріальних, інтелектуальних і емоційних, які характеризують суспільство або соціальну групу". Культура в такому розумінні включає в себе, "крім мистецтва і літератури, способи життя людини, основні права людини, системи цінностей, традиції і віри". [5]

Одним з основоположних принципів культурної політики є принцип єдності і різноманіття культури. Цей принцип означає, що світова культура являє собою результат культурної творчості всіх народів, які складають людство. Культура кожного народу є частиною світової культури.

Наступний принцип культурної політики - це принцип культурного виміру розвитку людства. Суть цього принципу полягає в тому, що будь-які програми розвитку людського суспільства - економічні, соціальні, політичні, науково-технічні - повинні включати в себе як складову частину і як критерій необхідності подібних програм культурний аспект.

До найважливіших принципів культурної політики належить принцип культурної демократії. В його основі лежить розуміння того, що культура створюється суспільством і тому належить всьому суспільству; створення культури і користування її благами не повинні бути привілеєм еліти. [7]

Розвиток культури будь-якого народу і будь-якої країни в сучасному світі не може відбуватися поза рамками міжнародної співпраці. Міжнародна культурна співпраця як принцип культурної політики повинна сприяти

взаєморозумінню народів, створенню у їх відносинах атмосфери поваги, довір'я, діалогу і миру. Міжнародна культурна співпраця повинна базуватися на повазі гідності і цінності кожної культури, на відмові від спроб встановлення будь-яких форм нерівності, підкорення або заміни однієї культури іншою, на рівновазі в культурних обмінах. [4]

Складною проблемою сучасної світової культури є індустрія культури та її продукція - масова культура. Навіть незалежно від наших оцінок естетичних та моральних цінностей, які пропагуються масовою культурою, абсолютно очевидним є її уніфікуючий вплив на свідомість та смаки людей, розмивання національних культурних традицій, дуже агресивна поведінка в інформаційному просторі, в якому нею завойована величезна частина, абсолютно несумісна з тим змістом, який вона несе. Заслугою Всесвітньої конференції з політики в галузі культури, яка була проведена ЮНЕСКО в Мексиці, було те, що вона сформулювала основні принципи культурної політики, привернула увагу міжнародної громадськості до складних проблем світового культурного розвитку і закликала до пошуку рішень. [6]

Отже, роблячи висновок можна сказати, що основні проблеми і принципи культурної політики, які коротко були розглянуті, демонструють ступінь важливості культури в житті сучасного суспільства і людини. Знання культури власного народу і світової культури сприяє духовному розвитку людини, збагаченню її духовного світу. Знання і розуміння культур інших народів, повага до їх цінностей і уміння гідно представити культуру власного народу – характерні риси сучасної, по-справжньому культурної людини.

Список використаних джерел:

1. Єрасов В. С. Соціальна культурологія. Підручник для студентів вищих навчальних закладів. 2 е вид. (випр. і доп. К. : АспектПрес, 1996) – 591 с.
2. Культурологія / під ред. А. А. Радугіна. К. : Центр, 1996. – 400 с.
3. Культурологія. Навчальна допомога для вищих навчальних закладів. Ростов-на-Дону: Фенікс, 1998. - 576 с.
4. Введення в культурологію. - К. : ЧеРо, 1996. - 288с.
5. Теорія та історія культури: Підручник для вузів. К. : ЮНІТІ, 1999. - 406 с.
6. Теорія та історія Світової и вітчизняної культури. Курс лекцій. Київ: Либідь, 1993. - 390 с.
7. Інтернет ресурси: (https://niss.gov.ua/sites/default/files/2013-02/Kultura_Zdioruk-beb1d.pdf)